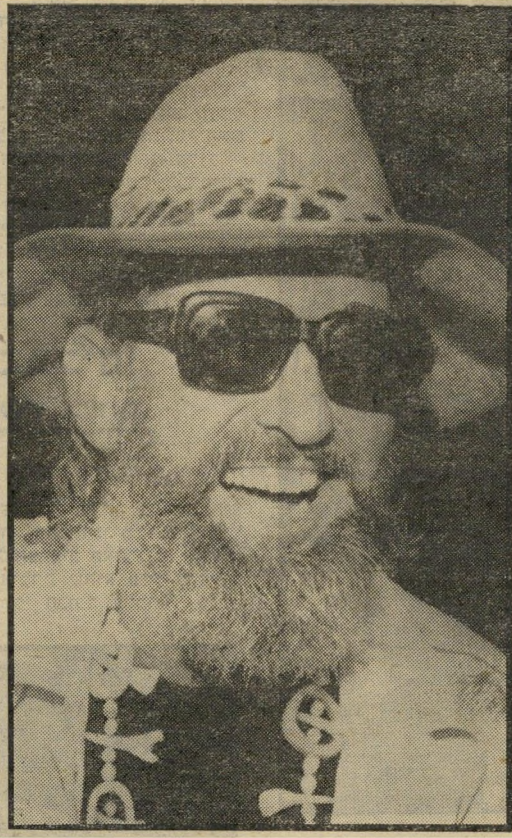

כוכי דוקטורי:

רבי נלסון:

יונה אליאון:

.. לגור בניו-יורק ולמות בתל-אביב!

כוכי דוקטורי הוא איש מושבת האמנים הישראליים, החיים ברובע סוהו בניו-יורק. כמו רבים מחבריו הוא מתגורר בלופט ענק ומרשים. כמו רבים מחבריו הוא מציג בגלריות ניו-יורקיות, אך מקפיד להציג פעם בשנה בישראל.

בימים אלה בא תורה של ישראל — הוא מציג אמנות אבסטרקטית. בגלריה גימל בירושלים ובגלריה שרה לוי בתל-אביב. עבודותיו של דוקטורי הוצגו בגלריות ניו-יורקיות חשובות, ואחדות מהן תלויות במוסיאון גוגנהיים ובמוסיאון של ברוקלין.

● **כוכי אתה חי בניו-יורק. מדוע חשוב לך להציג בארץ?**
כולנו כל האמנים החיים בניו-יורק, לא רוצים לאבד את הקשר עם ישראל. חשוב לי שידעו בארץ שיש לי מה להגיד. כמעט כולנו מחזיקים בית בארץ.

● **כמעט כולכם מחזיקים בית בניו-יורק. אם בניו-יורק הצלחה פירושה קניית בית ורווחה פיננסית, אז למה לא? לכולנו לא היה קל, כולנו עברנו מדורי-גיהנום. ניו-יורק לא קיבלה אותנו ברועות פתוחות. אכלנו הרבה חצץ עד שהצלחנו.**

● **עוד מעט ארחם עליך.**
את לא צריכה לרחם. אבל למה לקנא? רק מי שמתייך לקליקה של ירושלים או תל-אביב יש לו זכות קיום כאמן ישראלי. יש קבוצה גדולה של אמנים ישראלים בניו-יורק, שגם היא משפיעה על האמנות בישראל, בעצם העובדה שהיא מציגה בגלריות ובמוסיאונים כאן.

בכלל, בניו-יורק אנחנו קליקה ישראלית, וכאן אנחנו קליקה ניו-יורקית. אז מה זו קליקה? נכון שאנחנו מצד ליתים ועושים כסף, אבל אנחנו מאוד מנסים להיות חלק ממה שקורה בארץ. וזה לגיטימי לנסות ולהצליח בחוץ. ● **האמנים שגרים בארץ לא משתגעים אחרים.**

לא רק שלא משתגעים, הם מנסים לדחוף אותנו החוצה. אתם לא גרים פה, אז אל תתקרבו! חברה ישראלים לא רוצים לשתף כאלה שלא גרים בארץ בחיי האמנות כאן.

● **מתכוונים לחזור ארצה.**
לא יודע מה עם האחרים. לי יש הרגשה אישית. שבי סופו של עניין כולם יחזרו לארץ. גם אני. בינתיים אני לא מתחייב, כי אני לא רוצה להפסיד שום דבר מפני שאני גר בארץ — אני רוצה להיות אמן בינלאומי, לא אמן ישראלי, ולא משנה איפה אגור. מצד שני, איש מה אמנים הישראליים המתגוררים בניו-יורק לא מרגיש שם בבית. אף-אחד — אני בטוח בזה — לא מוכן, למשל, למות בניו-יורק.

.. יותר חשמל, פחות עמל!

ביום שבו כבו האורות בפעם האחרונה בכפר-הנופש בניעוץ, דלקו האורות בפעם הראשונה בכפר של רפי נלסון. עד עכשיו הסתדר נלסון לא רע בעזרת הגנרטור. כעת הוא יסתדר בעזרת חברת-החשמל. שאלתי את רפי נלסון:

● **אתה שמח להיות סוף-סוף חלק בלתי נפרד מהציוויליזציה?**
שמה, אבל גם עצוב. בלילה שבו חוברתי לחשמל, הייתי במסיבת הסיום של נועיבה. מזל שלא היית. חזרתי הביתה עצוב-עצוב — זאת הייתה המסיבה הכי עצובה שהייתי בה בחיים השמחים שלי.

● **אתה הושב שוכית על השבון נועיבה, כלומר, שחיברו אותך משום שניתקו אותם?**
לא, מה פיתאום? בלי קשר אליהם, ואולי כן, אני יודע? זה הכל עניין של בירוקרטיה, את יודעת איך זה בארץ.

● **מה משמעותו של חשמל בכפר של רפי נלסון?**
זה אומר הרבה. קודם כל — לא להיות צמוד לגנרטור ולא להיות תלוי במצב-הרוח שלו.

● **כלומר, הכפר יהיה פתוח אחרי הי שקיעה?**
בינתיים, לא, אולי בעוד שנה. אני מחזיר לחיים את סוף העולם, הבר המפורסם שהיה לי באילת — אני בונה כעת פאב בשם הזה. השם יהיה שוב אקטואלי. כעת אילת תהיה סוף העולם, סוף המדינה — אחרי אילת תהיה מצריים.

● **אתה יודע שאתה עכשיו פופולרי מאוד, שומעים עליך בכל יום כרדיו?**
עלי? מה אני עשיתי? אה, את מתכוונת לבלדה שכתב יונתן גפן וששר דייוויד ברוזה. מה את אומרת? יפה, לא?

.. הפאזיזם מצליח להתגנב לאט-לאט!

יונה אליאון היא השחקנית המצולמת ביותר בארץ, להיכן שלא תלך, תראה את פרצופה המחיין, בגובה קומת-בית, ממליץ על שירותיו של אחד הבנקים. חוץ מזה, היא הפכה בשנה האחרונה, ביחד עם בעלה, ששי קשת, לכוכבת-ילדים המתחרה כמעט בציפי שביט — בזכות תוכנית הטלוויזיה "שלוש, ארבע, חמש וחצי", בהנחייתם של הצמד הבלתי-נפרד קשת אליאון. לבד מדוגמנות ומתוכניות-ילדים, היא עוסקת בתיאטרון אחרי חופשה ארוכה, במחזהו של רוברט דיוויד מקדונאלד, "ועידת-פיטגה", בחברת קליבר כמו גילה אלמגור. המחזאי הפגיש את אווה בראון, אהובתו של היטלר, עם קלארה פטאצי, אהובתו של מוסוליני.

יונה היא גברת פטאצי והביקורות שיבחו אותה. יום אחד אחרי הפרימירה יונה חולה ועייפה:

● **איך את מרגישה אחרי הביקורות?**
אני חושבת שיופני. אלא מה, חטפתי הצטננות ואני הרוסה. הדרך מהאולם לחדרי-הלבשה בתיאטרון בארץ שבע עוברת בחצר, ובכל פעם שיצאתי אל חדרי-הלבשה חטפתי מכתירונה.

● **אווה בראון נדמה לי יותר מפורסמת מקלארה פטאצי. האם הכרת את דמותה של אהובת מוסוליני לפני המהומה?**
שמעתי כמובן את סיפור פרשת מותם של מוסוליני ופטאצי. נתנו לה, לקלארה פטאצי, אפשרות לברוח, אבל היא בחרה למות עם מוסוליני. אני זוכרת שראיתי באחד הספרים את תמונתם, נקובת-הכרזים, תלויה באחת הכיכרות של רומא. לא שאני טובה בהיסטוריה, אך את הפרק הזה למדתי היטב.

● **שמעתי אותך באחת ההודמנויות אר-מרת כי לדעתך צריך לעשות תיאטרון שיוזו דברים. האם "ועידת פיטגה" עשוי להזיז דברים?**
בהחלט. אולי בגלל זה הסכמתי להשתתף בו. זהו מחזה אנטי-פאשיסטי בעיקרו. לדעתי מאוד חשוב להעלות את המחזה הזה, במיוחד בארץ. אם אמנם מסוגל תיאטרון לעצור תהליכים, אז אני מאמינה שבעזרת מחזה כזה נצליח לעצור כמה אנשים, לגרום להם לחשוב, ואז אדע שמילאתי את יעודי.

● **איך מתיישבת אצלך דמותך כשחקנית תיאטרון רצינית עם דמותך כדוגמנית-צילום?**
תמיד הוצפתי בהצעות לפירסום ואמרתי לא. עקרונית, אני לא רואה בעבודת דוגמנות דבר רע. תלוי איך זה נעשה. כשהבנק פנה אלי, שקלתי את ההצעה. דובר בקמפיין רציני וחוזו בן שנה, עם תמורה כספית גדולה מאוד — ואין בזה כל רע. גם שחקנים גדולים כמו ריצ'ארד בריטון וג'ון גילגוד עושים פירסומות, ואף אחד לא ישקר ויגיד לך שזה לא עניין של הרבה מאוד כסף.